

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН АНЕЛИЗЕ

chitanka.info

Вече забравям кой съм и дали съм бил някой някога. Мракът се спуска над мен като тънка паяжина, която подобно на ракови клетки расте и големее, обхващайки все повече от моята същност. Губя се често в себе си, в спомените си, а тленността не ми помага. Рея се над синевата на деня, но виждам чернота, която обгръща света. Виждам празните липси като призрачни силуети, които бродят хаотично в търсене на мястото си, виждам как някои потъмняват, обхванати от паяжината и постепенно биват обвивани от нея, както муха в примката на паяк, докато постепенно целите стават черни и се превръщат в мрак, криещ миналото и Аз-ът ми.

Защо се случва това? Нима човек може да живее без спомени, без минало, без да е някой? Нима имам непростиими грехове, че съм подложен на това мъчение да виждам снимките на близките ми хора, а да не ги разпознавам. Лица — безименни, но усмихнати на черно-бели фотографии. Пожълтели хартии, които не носят нищо освен болка. Болка от това, че са едни непознати за мен, а знам, че би трябвало да ги познавам.

Понякога, когато морето е черно и яростна буря връхлита бреговете, се моля да потопи острова и да отнесе безполезността и слабостта ми на дъното си. Но на следващия ден, когато видя лъчите на слънцето да огряват Киони, да позлатяват цветята и тънко да рисуват по белите стени на къщите, жаждата ми за живот се завръща. Пак разгръщам старите албуми и обнадежден от завръщането на слънцето се надявам, че и моята памет се е завърнала. Но уви! Мракът е там и върши своята черна работа.

Вече не знам кой съм, не знам защо съм, не знам къде съм.

Синята бездна ме привлича и тръгвам с треперещи крака, подпирайки се на бастунче, от другата страна ме подкрепя жена, облечена в бяло. Медицинска сестра! Мисля си, че отивам към синята бездна, за да се хвърля в нея и да се оставя на морето да ме вземе такъв, какъвто съм — празна черупка на рак пустинник. Искam да удавя мрака и да свърша с това мъчение, но се оказва, че сестрата ме е извела само на редовната разходка на чист въздух. Чувам я да ми го казва, когато опитвам да пристъпя през кея в нищото. В гласа ѝ има досада и подозирам, че всяка сутрин я подлагам на това, но не помня. Не помня и как се казва. Останали са само няколко островчета в паметта ми — Итака и Киони — тук се родих, тук ще умра — и Нея.

Моята единствена и голяма любов, моята мечта. Чието име не помня! Но помня чертите на лицето ѝ, къдравата тъмна коса, големите черни очи, тънките устни, които така често се смееха. Поне докато те, нацистите, не нахлуха в укритието ни. Помня зверските лица, как я дърпат, разделяйки я от майка ѝ и баща ѝ, как тя плаче... Черните хищнически униформи... В последно време не помня лицата над униформите, а виждам замазани вълчи пасти — оголени и озъбени. Болестта ми е спестила другото. Помогна ми да забравя какво се е случило след това. Поне затова съм благословен.

Напомням си да попитам момичето в бяло за моята любов, може би знае, може би...

Смъртта на стареца дойде в прекрасно слънчево утро. Медицинската сестра влезе в стаята му с усмивка, дръпна пердетата и започна да пее тихичко народна песен, подготвяйки се да започне да отговаря още преди да чуе дежурните му въпроси. Толкова ѝ беше леко на душата, че няколко минути не забеляза, че той не се надига от леглото си и не я разпитва коя е, къде се намира, защо е сам, къде е жена му и децата...

Обърна се и видя гладкия, изпънат чаршаф, под който едва си личеше слабото тяло. Приблужи се предпазливо. Чертите му бяха изопнати и остри, бръчките видимо отпуснати, а очите затворени.

Поне е умрял спокойно, каза си тя, и сложи ръка на челото му. Все още бе топло. Сигурно е починал на зазоряване.

Сестрата се обади по телефона и се зае да подрежда стаята, да вади личните му вещи. Стана ѝ малко тъжно. Въпреки че на моменти изкуфелият старец доста я дразнеше, тя го съжаляваше. Беше като изгубено дете, което не знае къде се намира. Толкова самотен и тъжен се чувстваше. А и всяка сутрин по време на разходката се опитваше да прекрачи кея и да падне в морето.

От семейния албум изпадна един изписан с разкривен почерк лист. Седна и го прочете, после заплака тихичко. Сега разбираше бездната в душата и мозъка на този човек, сега осъзнаваше реално, че по времето на Втората световна война е изгубил нещо изключително важно, някаква мистериозна любов. После отвори албума със снимките, но там не видя толкова стара фотография. Надникна в

нощното шкафче и започна да вади различни дреболии. Отваряше и надничаше навсякъде. Най-накрая на дъното на кутията с принадлежности за бръснене, които не бе използвал от няколко години, видя пожълтял плик. Беше изписан с красив, елегантен почерк. Адресиран бе до него — Петер Ван Пелс, в Амстердам. Извади отвътре лист, изписан с обли, елегантни букви.

Скъпи Петер,

Изминалите две години, които прекарахме заедно, са се запечатали в съзнанието ми завинаги. Искрено се надявам да се видим много скоро, когато войната завърши...

Сестрата прочита бързо цялото писмо, а лицето ѝ бе мокро от сълзи. Подписът бе Ане Франк.

Дошлият, за да напише час на смъртта и да придвижи документацията, бе принуден да бие успокоително на сестрата, която беше видимо разстроена.

Когато друга старша сестра ѝ помогна да се изправи, тръгна олюлявайки се. Погледна през прозореца, от който се виждаше кея. За миг замръзна. Видя бял прегърбен силует, който пристъпва във водата, но вместо да потъне, се понесе по нея. Постепенно старецът, защото тя не можеше да сбърка пациента, за който се бе грижила толкова години, започна да се смалява. От кея се отдалечи вече малко момченце, което подтичваше.

Сестрата се отскубна от колежката си и изтича на терасата. Момченцето, подобно на бяла светлина или слънчево зайче тичаше с весело подскачане по водата, а на отсрещния бряг някой му махаше. Друга малка детска фигурка. Сестрата бе сигурна, че това е неговата Анелизе.

Най-после двамата щяха да имат своето откраднато детство и любов на откраднатата им Итака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.